

GRETCHEN BERG

LÁNY
A VONALBAN

Mont Blanc
válogatás

EGY KISVÁROSBAN NINCSENEK TITKOK.

S ha mégis, Wooster lakóinak titkait leginkább a telefonközpontban dolgozó Vivian Dalton ismeri. Ő ezt intuíciónak hívja. Tinédzser lánya, Charlotte pedig hallgatózásnak.

Vivian és munkatársnője a Bell cégnél dolgoznak, vonalakat és életeket kapcsolnak össze. Nem kellene belehallgatniuk a beszélgetésekbe, mégis megteszik, és véleményük is van a hallottakról – különösen Viviannek.

Aztán egy hideg decemberi estén Vivian kihallgatja a sznob Betty Miller és egy számára ismeretlen ember beszélgetését, és valami megdöbbenőt hall. Betty Miller ismerőse olyan információkkal rendelkezik, amelyek, ha igazak, alapjaiban rázzák meg Vivian életét, és nevetségessé teszik az egész város előtt.

Vivian lesújtva érzi magát, de nem adja fel harc nélkül. Elhatározza, hogy a végére jár a pletykának, bármi történjék is. Az igazságot akarja, akármilyen fájdalmas is.

Azonban hamarosan szembe kell néznie a ténnyel, hogy egy kisvárosban a titkok sosem járnak egyedül...

© Ann Schluter Kowalczyk

GRETCHEN BERG

az USA keleti partján született, középnyugaton nevelkedett, és jó néhány évet töltött el a Csendes-óceán északnyugati részén. Angolt tanított Észak-Írországban és Dél-Koreában, és minden kontinensen megfordult már. Mindig is érdekelte a történelem, olyannyira, hogy 2010-ben elkezdett családfakutatással foglalkozni. Megbízásokat is vállalt, saját családja történetében pedig eddig 16 000 rokonát sikerült beazonosítania. Az Iowa Állami Egyetemen szerzett diplomát, és az Illionis állambeli Chicagóban él. A Lány a vonalban az első regénye.

TUDJON MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.gretchenbergbooks.com

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Nagyon élveztem ezt a könyvet! Ahogy az emberek sorsa egymásét keresztezi, és az életük szövevényes történeteken keresztül fonódik össze – mindez az 1950-es években. Aki eddig azt gondolta, hogy egy kisvárosban soha semmi nem történik, biztosan meg fog lepődni!” **GOODREADS**

„A Lány a vonalban humoros, könnyed és izgalmas történet, néhány nagyon meglepő fordulattal. Végig fenntartja a feszültséget és az olvasó kíváncsiságát: vajon mi Vivian nagy titka, és miután lelepleződik, ez milyen következményekkel jár?”

ASSOCIATED PRESS

„A regény tökéletes képet fest a kisvárosi Amerikáról. Alattomos kis rivalizálások, titkos viszonyok, kicsinyes sznobizmus és néhány eget rengető botrány.”

SUNDAY MIRROR

„Berg hitelesen jeleníti meg egy 1950-es évekbeli telefonközpontos elszántságát, egy közép-nyugati kisváros báját és a titkokat, amik azzal fenyegetnek, hogy ezeket örökre megváltoztatják.”

BOOKLIST

„Ebben a jól megírt, a kisvárosi életről szóló vicces, egyben drámai történetben az olvasó egyszerre tapasztalja meg Garrison Keillor sajátos humorát és Cary Grant jól ismert hollywoodi ragyogását. Meglepetésekben nincs hiány, a szerző egészen a könyv végéig tartogat belőlük.”

DAILY MAIL, UK

GRETCHEN BERG

LÁNY
A VONALBAN

— részlet —

1. fejezet

1952. december 15.

Vivian Dalton régi, elnyűtt bokacsizmája alatt ropogott a Freedlander's előtti letaposott hó. Az áruház csillogó fénye elárasztotta a járdát, és elkeveredett az utcalámpák meleg fényével. Vivian a kesztyűs kezével udvariasan intett Betty Millernek, aki a központi kirakat homokfújt ablakán keresztül kapta el a pillantását. A Freedlander's azokkal a lámpákkal meg harangokkal, meg azzal, amit kiraktak az ablakba, hogy úgy tűnjön, mintha odabent havazna, igen csak kicsinosította magát az ünnepekre.

Vivian nem először találkozott homokfújt ablaküveggel, de hogy miért neveztek így, azt nem tudta volna megmondani. Talán azért, mert valódi homokot fújtak az ablaküvegre. Ő csak annyit tudott, hogy most szívesebben lett volna odabent a csillogó áruházban, a kellemes melegben, a homokfújt ablak túloldalán, ahelyett hogy munkába igyekezett volna idekint, ebben a bokacsizmában, amely akár frissen tartó fóliából is készülhetett volna, annyira fázott benne a lába.

Betty Millernek bezzeg nem kellett munkába igyekeznie. Nem, ő odabent volt az áruházban, a kellemes melegben, a két gyerekével, a kis Bittyvel és az ifjabb Charlesszal. Álltak a hosszú sorban, hogy találkozzanak a Mikulással, és ez cseppet sem lepte meg Viviant. El kellett ismernie, hogy ebben az évben egész jó Mikulást választott az áruház. Kövérkés volt, jókedvű, és legalább józan, úgyhogy

Millerék is eljöttek, és a sor is sokkal hosszabb volt, mint tavaly. Jimmy Hixson azt mesélte, hogy tavaly a Mikulás lehetének olyan szaga volt, mint a Sunoco benzinkútnak. És mivel Jimmy bátyja, Albert a benzinkúton dolgozott, ő már csak tudta.

Betty Miller, amikor meghallotta, hogy mit mondott Jimmy Hixson, első anyaként bojkottálta a Mikulásához való sorban állást, a többi anya pedig hamar követte a példáját, ahogy az lenni szokott. Betty nem vette a fáradságot, hogy felhívja telefonon a Freedlander'st, és a túlartikulált mássalhangzóival udvariasan elmagyarázza nekik: „Az önök Mikulása látszólag szörnyen... hm... illuminált.” Az túlságosan sok idejét vitte volna el. Vivian nem tudta pontosan, hogy Betty mivel töltötte az idejét, azt viszont tudta, hogy Betty úgy gondolta, az ő ideje mindenki másénál értékeesebb. Betty tudta, hogy a bojkott sikeres lesz, ahogy a többi anya is, és a Freedlander'snél hamar belátták, hogy új Mikulást kell keresniük. Vivian Dalton pedig azt tudta, hogy bármit mondott is a kis Betty és az ifjabb Charles a csillogó piros északi-sarki trónján ülő Józán Mikulásnak, Milleréknél ebben az évben csodálatos lesz a karácsony. Milleréknél ugyanis minden évben csodálatos volt a karácsony.

Egy kisvárosban már csak így mentek a dolgok. Mindenki tudott mindenkiről mindent. Vivian kétségkívül tudott mindenkiről mindent, de ami fontosabb volt, hogy ő ismerte is az embereket. Az biztos, hogy Vivian Dalton ismerte az embereket, és ezzel bárkinek eldicsekedett volna. Azt mondta, hogy ezt inkább az ösztönös megérzésnek köszönheti, és nem annak, hogy lehallgatja mások telefonbeszélgetéseit, de erre a lánya, Charlotte csak annyit mondott volna: „Nem, anya, ezt a lehallgatásnak köszönheted.”

Amikor Charlotte a barátaival viccelődött, és szórakozásképpen megjátszotta magát, azt mondta, hogy az anyja *miriádnyi* telefonbeszélgetéshez *asszisztált* már Wooster derék polgárai között. Na, szóval, a *miriád* és az *asszisztál* két olyan szó volt, amit Vivian csak akkor használt volna, ha

ismeri a jelentésüket. Vivian nem volt buta, de a Bowman Street-i általános iskola nyolc osztályát járta csak ki. A kedvenc divat- és filmmagazinjaiban, a feltűnő fényképek mellett sohasem olvasta a *miriád* és az *asszisztál* szavakat. Charlotte sóhajtozva a szemét forgatta, miközben a barátainak azt magyarázta: „Anyám nem bízik az olyanokban, akik könyvet olvasnak.”

Kár, hogy Vivian nem ismert olyan szavakat, mint a *miriád* és az *asszisztál*, mert imádta volna őket. Ezek divatosnak és drágának hangzottak. Olyan szavaknak, mint amilyeneket a Wooster északi negyedében lakó felkapaszkodottak használtak, még a Buehlerben is, amikor ott vásároltak – bármit vásároltak is ott. Például hátszint, homáröllót, kaviárt vékaszám és a többit. Vivian valóban hallgatózott, az élelmiszerboltban pedig ő is belenézett mások bevásárlókocsijába. Igen, az olyanok, mint Millerék, valószínűleg a Buehlerben is használtak olyan szavakat, mint a *miriád* és az *asszisztál*. Valószínűleg mind a négy gazdag gyerekük mindenütt *miriádozott* és *asszisztált*. A kis Bitty és az ifjabb Charles valószínűleg akkor is használta ezeket a szavakat, amikor a Freedlander'sben a Józán Mikulással beszélgetett.

Vivian azonban nem azokra a szavakra gondolt, amelyeket nem ismert, miközben munkába igyekezett a ropogós havon, és a leheletével kis párafelhőket fújt ki. Hanem arra gondolt, milyen boldog volt, hogy Betty Miller látta rajta az új kalapját. Aznap délután már csak egy volt belőle a Beulah Bechtel ruhakereskedésben, és Vivian büntudattól remegő kézzel tette le a kassza mellé a pultra, mert azt a pénzt, amit a kalapra szánt, inkább a bankpénztárosnak kellett volna odaadnia, hogy tegye be a takarékbetét-számlájára. Látta, hogy Betty korábban a bundák környékén bábméskodott, és éhesen szemezett a kalappal. Úgy bámulta, mintha a hegyes kis fehér fogaival meg tudta volna enni ebédre. Betty Miller fogai igazából nem is voltak hegyesek, ezt csak Vivian képzelte. Hegyes fogakat képzelt abba a gonosz szájba, amely ugyanolyan könnyedén tépte volna

le az ember csontjáról a húst, mint társalgott mosolyogva az időjárásról.

Vivian hónapokig spórolt, hogy megvehesse a kalapot. Azt az egy kalapot. Azt a gyönyörű kalapot, amelyről tudta, hogy nem igazán az olyanoknak készült, mint ő, de úgy volt vele, ha megveszi magának, talán egy kicsit majd úgy érezheti magát, mint a felkapaszkodottak. Hogy érdemes valamire, ami szép. Istenem, ha elmondta volna Edwardnak, hogy mennyibe került, elmeogyintézetbe záratta volna. Betty Miller valószínűleg négy vagy öt olyan kalapot is vehetett volna magának aznap, már ha a ruhakereskedésben lett volna több.

– Szerencséje van! – mondta Viviannek az eladó lány (Doris talán?), miközben levendulaillatú selyempapírba csomagolta a kalapot. – Ebből ez volt az utolsó.

Vivian az elnyútt bokacsizmájában és a divatos új kalapjában maga mögött hagyta a jeges esti levegőt, és belépett a téglapépületbe. Egy „brr!” kíséretében behúzta maga mögött az ajtót, majd bement a ruhatárba. Ott lerázta magáról a kabátot, aztán óvatosan levette a gyönyörű kalapját. A Beulah Bechtelben dolgozó Doris azt mondta, hogy a színe „poroszkék”, de Vivian nem tudta, hogy az milyen. Szerinte a kalap inkább sötétkék volt. A Beulah Bechtel általában főiskolás lányokat alkalmazott, és Doris valószínűleg azért járt oda, hogy poroszul tanuljon vagy ilyesmi. Mindegy is, a kék nagyszerűen ment Vivian szemének a színéhez, de főleg az tetszett neki benne, hogy a kalap kicsit rálógott a jobb szemöldökére. A divatmagazinokban azt olvasta, hogy így „sikkes”. A kalapot óvatosan a ruhatár egyik akasztójára lógatott régi télikabátra helyezte, majd a kopott parkettán bevonult a kapcsolóterembe, kihúzta a gurulós székét, leült, aztán visszagurult a pulthoz, és felvette a fejhallgatóját.

– Ki viszi a feleséget? – fordult oda Dorothy Hoffmanhoz, aki már valószínűleg negyedórája ott ült.

– Micsoda? – Dorothy a füle mögé tolt a fejhallgatót, és odafordult Vivianhez.

– Tudod, van az a gyerekdal, *A gazda az erdős völgyben*. Ki viszi abban a feleséget? A fajd?

– A fajd? – Dorothy sápadt homlokán M betűvé tapadt össze a kihúzott szemöldöke.

– Nem? – kérdezte Vivian, Dorothy szemöldökét vizsgálva. Dorothynak fekete szemöldökceruza helyett barnát kellett volna használnia. A feketétől csak dühösnek látszott, és valószínűleg kicsit mérges is volt, mint mindig, amikor Vivian késett, és aztán gyerekdalokról kezdett beszélni.

– Miért vinné a feleséget a fajd?

– Nem tudom. Valamiért ez maradt meg a fejemben. Talán a rím miatt. – Vivian visszafordult az üres kapcsolótáblához, és oldalra döntött fejjel bámulta. – *A fajd viszi a feleséget...*

– A gazda viszi a feleséget – javította ki Dorothy. Annak ellenére, hogy látszólag dühös volt, nem hagyhatta, hogy Vivian azt higgye, a fajd viszi a feleséget.

– A gazda? Biztos vagy te ebben? – fordult vissza Dorothyhoz kétkedéssel az arcán Vivian. Az isten szerelmére, ez csak egy gyerekdal volt. Miért nem vihette a fajd a feleséget?

– Szerintem nincs is fajd a dalban. Bizonyára a sajtra gondoltál.

– A sajtra?

– Igen, drágám, a sajtra.

Vivian visszafordult a kapcsolótáblához, s közben erélyesen megrázta sötétbarna hajtincseit, amelyeket úgy rendezett el, hogy Bette Davisre hasonlítson a *Mindent Éváról* című filmből.

– Hát, egy istenverte sajt nem vinne egy feleséget – zsörtölődött, majd kuncogni kezdett, amikor megjelent előtte, ahogy két sajtocikkely, az egyikén fátyol, a lelkész előtt áll.

– Nem is visz. – Dorothy segítségképpen az égre emelte a tekintetét, ahogy néha szokta. – A sajt magára marad. „A sajt pedig magára marad. A sajt pedig magára marad” – énekelte, a kezével eltakarva a beszélőt.

Egyszer-egyszer előfordult, hogy rövidzárlat volt; ilyenkor a kezelő hangja akkor is beszűrődött az aktív vonalba, ha a kezelő nem felejtette el bekapcsolni a némítót. Dorothy a saját kárán tanulta meg a leckét, így manapság, ha a többi lánnyal beszélgetett a teremben, mindig bekapcsolta a némítót, és eltakarta a beszélőt. A woosteri polgármester a saját fülével hallotta, amikor Dorothy kiejtette a „b betűs” szót, akit emiatt két hétre fizetés nélküli szabadságra küldtek. Vivian még sohasem használta a „b betűs” szót, az összes többit viszont igen, és amikor a többi lánnyal beszélgetett a teremben, a kezével mindig eltakarta a beszélőt.

Viviannek ismét eszébe jutott a magára maradt sajt, és elgondolkodva a kapcsolótáblát bámulta. Maga előtt látta, ahogy egy lyukas svájci sajtocikkely ott áll a reflektorfényben, egyedül az étkezőasztal közepén. A magányos sajt. A vénkisasszony sajt. Ekkor villogni kezdett a kapcsolótábla egyik lámpája. Vivian gyorsan bedugta a hátsó kapcsolózsínórt a kapcsolóhüvelybe, megnyomta a kapcsológombot, és megigazította a beszélőjét.

– Számot, legyen szíves!

Kissé zavarta, hogy a sajt ott áll egyedül a reflektorfényben, úgyhogy amint kapcsolta a hívott felet, felkapcsolta a némítót. Ha a gyerekdal nem vonja el a figyelmét, belehallgatott volna a beszélgetésbe.

– Tudod, az ember sokat tanulhat ezekből – magyarázta az egyik első randevűjukon Edwardnak.

Annak ellenére, hogy nem lett volna szabad, Vivian és az East Liberty Street-i Ohio Bell kapcsolótábláinál ülő lányok belehallgattak a telefonbeszélgetésekbe. Minden áldott nap bedugták a kapcsolózsínórokat a kapcsolóhüvelyekbe, megnyomták a kapcsológombokat, majd elmerültek a fejhallgatókban, hogy kiderítsék, mi zajlik Woosterben és környékén. Fogalmazhatunk úgy is, hogy ők voltak a kisváros fülei. És ha Vivianen múlik, akkor sokkal többek is lettek volna.

Bárkinek eldicsekedett volna, hogy ő remekül értett az emberekhez, a személyiségükhöz, és ezt csak tovább

erősítette a Bellnél végzett munkája. Már egy-két részlet alapján elég sok mindent meg tudott állapítani egy adott helyzetről. Például amikor Ray Barnes azzal hívta fel az anyját New Yorkból, hogy nagy meglepetése van a számára, Vivian tudta, hogy a nagy meglepetés egy új menyasszony, és azt is tudta, hogy Mrs. Barnes egy cseppet sem fog ennek örülni. Őszintén szólva, valószínűleg megvolt rá az oka, mivel a menyasszony egy rossz hírű nőcske volt. A rendes lányok ugyanis *New Yorkba* igyekeztek a kisvárosokból, nem pedig fordítva.

Ruth Craven volt szolgálatban, amikor Ray Barnes anyja felhívta a Mansfieldben élő nővérét, hogy panaszkodjon egy sort arról a „ledér New York-i nőcskéről, akit Raymond hozott haza”, és aki megrontotta az ő „szegény, ártatlan” kisfiát. „Az a néger zene, amit manapság hallgatnak!” Ruth volt kedves, és mindent megosztott a többi telefonkezelővel, majd emlékeztette őket, hogy mit mondott előtte Vivian. Korábban voltak olyanok, akik csak mosolyogtak, amikor Vivian eldicsekedett vele, hogy ő ismeri az embereket, de az után a telefonbeszélgetés után már mindenki nagyobb tisztelettel nézett rá.

– Nem kell ahhoz flancos főiskolai diploma, vagy akár egy közönséges érettségi, hogy ismerd az embereket – mondogatta.

Mostanában szinte semmi érdekes nem történt senkivel, és Vivian néhányszor majdnem elaludt a kapcsolótábla előtt. Wooster derék polgárai az elképzelhető legunalmasabb témákról tudtak beszélgetni. Vegyük ezt a hetet például! Hétfőn Mrs. Butler arra panaszkodott Mrs. Youngnak, hogy a lánya, Maxine már sohasem hívja őt, még azután sem, hogy elküldte neki azt a gyönyörű szélforgó mintás foltvarrott ágytakarót, amelyen annyit dolgozott. Kedden Earl Archer azzal hívta fel a feleségét, Dorát a vasútállomáson lévő jegypénztárból, hogy megint a konyhapulton hagyta a pénztárcáját, és kérte, hogy szálljon fel a buszra, és vigye be neki. Szerdán pedig Clyde Walsh azért hívta fel Ginny Fraziert, hogy megkérdezze, aznap délután, miután

ellapátolta az anyja háza elől a havat, nincs-e kedve beülni vele az A&W gyorsétterembe, mire Ginny Frazier (x-edik alkalommal) nemet mondott neki.

Vivian kapcsolta ezeket a telefonhívásokat, és annak elenére, hogy a beszélgetések unalmasak voltak, végighallgatta őket, és véleménye is volt róluk. Úgy gondolta, hogy Mrs. Butlernek Columbusba kellene mennie autóval, be kellene törnie Maxine házába, és vissza kellene vennie azt az ágytakarót. Earlnak meg kellene emelnie a ráncos seggét, és vissza kellene mennie a házba, ahelyett, hogy Dorát kéri meg, hogy ebben a hideg időben felüljön a buszra, csak mert Earl egy trehány, szórakozott vén hülye. Ginny Fraziernek pedig alaposan végig kellene gondolnia, hogy lesz-e jobb udvarlója, mint Clyde Walsh. Ha eltekintünk Ginny arcától, amely lapos volt, mint a deszka, Clyde igazán megért volna egy hamburgert és egy fagyaltos szénsavas üdítőitalt az A&W-ben. Ugyan hány hasonló korú fiú lapátolta el a havat az anyja háza elől? Vivian elég telefonbeszélgetést hallott Clyde és Ginny között ahhoz, hogy tudja, a fiúnak komolyak voltak a szándékai. Úgy érezte, hogy ezt a fajta romantikus rajongást igenis értékelni kellene. Csakhogy a tanácsai sohasem jutottak el Mrs. Butlerhez, Earlhöz és Ginnyhez, akik emiatt szegényebbek lettek.

Vivian nem mindig ismerte fel a telefonáló hangját, vagy a megadott telefonszámot. Wooster kisváros volt, de azért annyira mégsem. Ha a hang vagy a telefonszám ismeretlen volt, lehetetlen volt megmondani, hogy ki van a telefonvonal másik végén, de Vivian ettől még megoldást tudott nyújtani a problémákra. Voltak napok, amikor úgy gondolta, talán meg kellene mondania a telefonálónak, hogy hallja őket, és akkor ahelyett, hogy csendben végighallgatja őket, bekapcsolódhatott volna a beszélgetésükbe, és elláthatta volna őket azokkal a jó tanácsokkal, amelyekről tudta, hogy szükségük volt rá. Az biztos, hogy mindannyian jobban jártak volna vele. Csakhogy ezt nem tehette meg. A telefonkezelőknek ugyanis nem volt szabad belehallgatniuk a beszélgetésekbe. Vivian már olyan régen

olvasta a szabályzatot, hogy nem tudta megmondani, ez konkrét szabály volt-e, vagy csak olyasvalami, amiért rosszalló pillantás járt. Ha rajtakapták volna, csak gúnyosan felnevetett volna, hogy amúgy sincs semmi érdekes ezekben a beszélgetésekben. Csak ágytakarók, otthon hagyott pénztárcák meg az A&W. Istenem, nagy ügy!

A telefonközpontos lányok szíve akkor kezdett el kalapálni, a vérük akkor kezdett el lüktetni, ha a kórházat, a rendőrséget vagy a tűzoltóságot kérték telefonon. Viviannek volt annyi esze, hogy azonnal kapcsolta ezeket a telefonhívásokat. Igaz, néha ezekbe is belehallgatott, de csak azért, hogy megtudja, a telefonhívást nem az ő házukból kezdeményezték-e. Bármennyire okos volt is Charlotte, a tűzhelyet néha nemtörődöm módon használta, és rászokott, hogy az iskolából hazaérve pattogatott kukoricát készít magának, Edward pedig bármikor levághatta a karját azokkal az éles szerszámokkal a műhelyben, vagy a pincében lévő munkapadnál rácsaphatott a kezére a kalapáccsal.

Vivian annak örült igazán, ha valami botrányosat hallott. Valamit, ami eltért a szokásostól. Mint például Julius és Ethel Rosenberg esete, amelyről Edward mesélt. Szovjet kémek! A botrányból nemzetközi hír lett, Viviant azonban leginkább azért érdekelte a történet, mert a két kém egy házaspár volt. Na, *ezt* nevezte ő botránynak. Ha belehallgathatott volna Julius és Ethel telefonbeszélgetésébe, akkor egészen biztos, hogy nekik is adhatott volna pár jó tanácsot.

Annak alapján, amit Vivian a kapcsolótáblánál hallott, Woosterben szó sem volt kémkedésről. Woosterben inkább az történt, hogy Mrs. Butler arra pazarolta az idejét, hogy a hálátlan lányának ágytakarót varrjon, Earl Archer egy szórakozott vén hülye volt, aki kihasználta a feleségét, Ginny Frazier pedig azt hitte, hogy majd jobbat talál Clyde Walshnál. Ráadásul odakint hideg volt, már csak pár hetet kellett várni a karácsonyra, és erre egy kedves, józan Mikulás emlékeztetett mindenkit a Freedlander'sben.

Ahogy ott ült a kapcsolótábla előtt, Vivian még mindig abban reménykedett, hogy valami izgalmas történik majd

azon a hideg decemberi éjszakán. Nyugtalan volt, unatkozott, és magában gyerekdalokat dúdolt, és félig-meddig abban reménykedett, hogy az ohiói kisvárosukban kémeket fog lebuktatni, vagy a fülébe jut egy házaspárral kapcsolatos botrány. Ha meg tudott volna feledkezni a gazdáról, az erdős völgyről, a magányos vénkisasszony sajtról, Julius és Ethel Rosenbergről, talán meghallotta volna a halott nagymamája szavait, amit akkor mondott, amikor valaki olyasmit kívánt, amiből később baja származhatott. „*Gondold meg, mit kívánsz!*”

2. fejezet

A kapcsolótábla percekig sötét maradt, mire Vivian feljebb toltta a mikrofont, majd az állát a tenyerében pihentetve eltűnődött, hogy lehetnek-e kémek Woosterben. Ha megkérdezik tőle, nem tartotta volna túl valószínűnek, de azért Woosterben is akadt izgalom. Itt is voltak történések. Olyasmik, amik nem hagyták nyugodni a derék polgárokat, és magányos perceikben elgondolkodásra készítették őket. Még jóval azután is témát szolgáltatott az egymás közti beszélgetésekhez, hogy ezek a történések megtörténtek.

Vegyük például az öt évvel ezelőtti izgalmat, a karácsonykor a William Annat Áruházban történt rablási kísérletet és lövöldözést. Lövöldözés! Woosterben! Senki nem hitte volna, de három felfegyverkezett akroni férfi megpróbálta kirabolni az áruházat. Akroniak, úgy bizony. Olyat mégsem hallott a világ, hogy egy woosteri karácsonykor egy áruházban lövöldözzenek. És ki tudja, mi történt volna, ha nincs egy bátor áruházvezető és egy gyors gondolkodású eladólány, aki azonnal hívta a telefonközpontot, hogy kapcsolják a rendőrséget. A gyors gondolkodású eladólány nem volt más, mint Vivian húga, Violet, és Vivian egész biztosan megőrült volna, ha aznap éjszaka ő van szolgálatban. Violet telefonhívását Ellen Leonard fogadta.

– Jóságos isten! – kiáltott fel Vivian, amikor Ellen mesélte, micsoda felfordulás volt aznap éjszaka a Bell kapcsolótermében. – Jézus Mária! – Ezt pedig már Violetnek

mondta. Tisztában volt vele, hogy művelt társaságban mit szabad mondani, a családja előtt viszont nem akart ügyelni a szájára.

Violet nem sokkal később felmondott a William Annatnál, mivel egy férj, két gyerek és két macska mellett nem hiányzott az életéből az efféle izgalom, míg Ellen Leonard az egy éjszaka alatt megszerzett telefonközpontos krízishelyzeti tapasztalatával meg sem állt Clevelanding, az ottani Bellig. Úgy gondolta, hogy készen áll a nagyvárosra, az ottani telefonhívásokra. Vivian remélte is, hogy készen áll, hiszen, ha az akroni férfiak karácsonykor áruházakban lövöldöztek, akkor isten tudja, mire voltak képesek a clevelandi férfiak.

A kisvárosban még évekig téma volt a rablási kísérlet. Vagy legalábbis tavaly júniusig, amikor is a csaló Gilbert Ogden 250 000 dollárt sikkasztott a North Market Street-i Wayne Ingatlan- és Hitelintézetől, ahol pénztárosként dolgozott. *A Daily Record* címlapja szerint elsikkasztotta a pénzt, majd kereket oldott a bankigazgató titkárnőjével. Habár Vivian sejtette, hogy mit jelent a „kereket old” kifejezés, úgy döntött, hogy utánanéző a szótárban, amelyet még Charlotte-nak vett iskolai használatra.

kereket old:

észrevétlenül távozik, és elrejtőzik.

Kereket oldott a lopott pénzzel.

Charlotte második volt a woosteri középiskolában. Miután kijavította a tanárát, hogy rosszul használja a „fáradtság”-ot és a „fáradtság”-ot, továbbá olyan szavakat ismert, mint az „asszisztál”, a „miriád” és a „kereket old”, átugorhatta az első évfolyamot. Szeretett olvasni, és köztudott volt, hogy a szemét forgatta, valahányszor az anyja azzal dicsekedett, hogy „ismeri az embereket”.

Vivian napokig törte a fejét, hogy hallott-e valaha telefonbeszélgetést Gilbert Ogden és a titkárnő között – még azelőtt, hogy *kereket oldottak*. Azt mondta, hogy Gilbert

Ogdennel kapcsolatban volt egy megérzése, mivel a férfi a kerek acélkeretes szemüvege mögül ide-oda mozgatta a hamis tekintetét, a tömzsi kezével pedig, amelyen tövig rágta a körmét, állandóan a csokornyakkendőjét babrálta. „Nervózus”, mondogatta azokról, akik a körmüket rágták, ahogy a szemüvegesekről is megvolt a határozott véleménye.

Úgyhogy Vivian egyáltalán nem lepődött meg, amikor a sikkasztásról olvasott az újságban. De számára az igazi hír nem a sikkasztás volt, bár ez is elég izgalmat jelentett egy olyan kisvárosban, mint Wooster. Az igazi hír az volt, hogy Gilbert törvénytelen viszonyt folytatott a titkárnővel, Flora Parkerrel. A *törvénytelen* szót a filmes magazinokból ismerte, azokban gyakran találkozott vele.

– Nagy ég, Flora Parker! Ki gondolta volna? – mondta Ruth Cravennek kora délután, két telefonhívás között. – Habár... – Mutatóujját elgondolkodva a szájához emelte. – Ő nem New York-i?

– De, New York-i – bólintott Ruth. – És kicsit öregebb, de azért csinos.

– Van gyerekük, mármint a férjével? – Ez ugyanis tovább rontott volna a helyzeten, és minél nagyobb volt a botrány, annál szívesebben beszéltek róla az emberek.

– Nem hiszem.

Vivian megvonta a vállát. *A koldus tehát elszökött a királylánnyal*, gondolta. Erre azért senki nem számított. Ők voltak a woosteri Bonnie és Clyde, de senki ne gondolja, hogy Vivian nem tartotta gyanúsnak, hogy Bonnie vezetékeve ugyancsak Parker volt. A neveknek sokkal nagyobb jelentőségük volt, mint azt az emberek belátták volna.

Mivel Vivian látta őket, amikor egymásba karolva és egymás szemében elmerülve sétáltak a városban, úgy képzelte, hogy Flora és Bill Parker is az idegesítő boldog párok közé tartozott. Állandóan turbékoltak, mint egy gerlepár. Persze ki tudta, hogy mi történt köztük, amikor senki nem látja őket? Vivian komolyan gondolta, hogy ő „ismeri az embereket”, és mivel Gilbert és Flora kapcsolatát botrány

kísérte, dühös volt magára, amiért (előbb) nem vette észre a figyelmeztető jeleket.

Azzal a gondolattal vigasztalta magát, hogy ugyan hébe-hóba valóban találkozott Flora Parkerral, beszélni csak egyszer beszélt vele, még évekkkel a sikkasztás előtt. Mindketten a Buehlerben álltak sorban, akkor elegyedtek beszélgetésbe.

– A pénztárosok ma beszédes kedvükben vannak, nem igaz?

– Igen. Ezért halad kissé lassabban a sor.

Flora Parker aztán talált valami érdekeset a kézitáskájában, és Vivian hamar belátta, hogy Florának nem volt kedve társalogni, pedig neki lett volna mondanivalója azokról a pénztárosokról. Az a rövid párbeszéd nem volt elegendő Vivian számára, hogy alaposan megismerje Florát.

Arra azért felkapta a fejét, hogy Flora bevásárlókocsijában egy doboz főzőmargarint látott. Ha Flora rendes háziasszony lett volna, akkor zsírral vagy vajjal főz, de Vivian nem akart egy ilyen dolog miatt ítélkezni fölötte. Ráadásul aznap délután a saját gondolatai sem hagyták nyugodni. Tízéves házások voltak Edwarddal, és Vivian a kedvenc amish svájci minisajtjával akarta meglepni. Eközben a fejében már az aznapi vacsorát tervezte, és azon tűnődött, hogy milyen borzalmas bádogtárgyat kap majd Edwardtól ajándékba. Az elmúlt tíz év másról sem szólt, mint a bádogról. Bármit talált is ki Edward, azt valószínűleg a pincében lévő munkaasztalon készítette. *Ajánlom, hogy ne egy újabb átkozott locsolókanna legyen.* Tavaly is azt kapott a születésnapjára.

Dorothy megköszöri a torkát, mire Vivian visszatért a jelenbe, ahol az előtte lévő kapcsolótáblán több lámpa is villogott. Amikor hagyta, hogy így elkalandozzanak a gondolatai, mindig szüksége volt egy kis noszogatásra, hogy észbe kapjon. Az orrán keresztül horkantva vett egy lélegzetet, majd a kapcsolószinórt bedugta a kapcsolóhüvelybe.

– Számot, legyen szíves! – mondta, majd sietve kapcsolta a telefonhívást, aztán fogadta a következőt. Lehet, hogy abban lepleznek majd le kommunista kémeket.

– Számot, legyen szíves!

– Te vagy az, Viv?

– Igen, drágám.

Tizenöt és fél évnyi házasság után Edward már nem tudta meglepni Viviant, de most majdnem sikerült neki azáltal, hogy a vonal másik végéről felismerte a hangját. Edwardnak ugyanis valamiféle halláskárosodása volt, vagy legalábbis ezt állította magáról. Hol előjött nála, hol nem. Akkor zavarta a legjobban, mármint a halláskárosodás, amikor Vivian arra kérte, hogy vágja ki a szórt az orrából, vagy hogy a koszos zoknit tegye a szennykosárba. De amint Vivian és Charlotte egy új ruha vásárlásáról kezdett el beszélni, vagy valami kevésbé praktikus dologról, Edward hallása bámulatosan javult. Vivian biztos volt benne, hogy Edward egy kutyasípot is meghallott volna, ha az az ő pénzének elköltését sípolja.

– Törölték a mai gyűlést, úgyhogy már itthon vagyok.

– Edward hangja ma is fáradt volt.

– Értem. – Vivian azóta sem értette, hogy miről tudtak beszélgetni azokon az ostoba gyűléseken. *Szabadkőművesek, hogy oda ne rohanjak!* Felnőtt férfiak az isten tudja miről titkos gyűléseket tartottak. Az egész úgy hangzott, mint ha felnőtteként házat építettek volna az ágak közé, kirakták volna a „Lányoknak tilos!” táblát, és elnevezték volna magukat valamilyen „társaságnak”. Edward a két munkahegye miatt amúgy is elfoglalt volt. Ha Vivian néha nem örült volna annak, hogy egyedül marad a házban, valószínűleg dühítette volna, hogy Edward a szabadidejét nem a családjával, hanem más férfiak társaságában tölti.

– A tornácon égve hagyom a lámpát.

– Köszönöm.

Vivian aztán kilépett a telefonhívásból, és kapcsolta a következőt.

– Számat, legyen szíves!

A hívó, akinek a hangját nem ismerte fel, Betty Miller otthoni telefonszámát adta meg, Vivian pedig kapcsolta. Aztán a falórára pillantott, és látta, hogy tíz perc múlva lesz tizenegy óra. Szörnyen késő volt ahhoz, hogy valakit, akinek kisgyerekei vannak, ilyenkor keressenek telefonon, nem igaz? Úgy képzelte, hogy Betty Miller, miután hazaért a Freedlander’ből, elfogyasztotta a sült fácánból vagy valami hasonló szárnyasból készült, ritka porcelán étkészleten és valódi ezüst evőeszközökkel felszolgált díszes vacsoráját, majd lefektette a valószínűleg aranyszáלבól szótt pizsamát viselő tökéletes és gazdag kisgyerekeit. Erről nyomban eszébe jutott *Az öreg Cole király* című gyerekdal. „*Kérte a sípját, és kérte a tálját, és kérte a három hegedűsét...*”

Vivian azonban kezdett fáradni. Edward telefonhívásáról és a tornáclámpa említéséről eszébe jutott, hogy most milyen szívesen kapcsolná le azt a lámpát a tornácon, vonszolná fel magát a lépcsőn, és bújna be az ágyba. Ráadásul semmi kedve nem volt végighallgatni, amint Betty Miller arról áradozik, milyen tökéletes az élete, a karácsonyi parti-ja az év társasági eseménye, és maga a Jóisten is lemondaná minden programját, csak hogy ott lehessen Millerék nappalijában, pezsgőt kortyolgatva Wooster színe-javával. De aztán visszafogta magát, amikor a hívó fél beleszólt a készülékbe.

– Szevasz, én vagyok az!

Az ismeretlen nő hangja halk és titokzatoskodó volt, amitől Vivian szinte kényelmetlenül érezte magát. Éppen úgy, mint amikor tizenhárom évesen rajtakapta a bátyját és Edith Cramert a család Ford T-modelljének hátsó ülésén. Most kissé megborzongott, elfojtott egy köhintést, majd úgy nézte összeszűkülő szemmel a kapcsolótáblát, mintha az segíthetne abban, hogy kiderítse, ki az az „én”.

– Nem fogod elhinni, mit hallottam – mondta az ismeretlen hang.

Vivian annak ellenére is vonalban maradt, és visszafojtott lélegzettel hallgatózott, hogy biztos volt benne, az ismer-

retlen nő hitelensége valószínűleg csak annak szólt, hogy meglepően új módszert talált arra, hogyan lehet rakottast készíteni homárból, rákból vagy egyéb drága tengeri ételből. Aztán egy perc múlva a teste már megmerevedett, az ujjai pedig elfehéredtek, olyan erővel szorították a pultot. A szíve a torkában dobogott, a szája kiszáradt. Tátott szájjal bámulva a kapcsolótáblát, döbrent bénultságban hallgatta a telefonbeszélgetést, és úgy érezte, mintha kihúzták volna a lába alól a talajt.